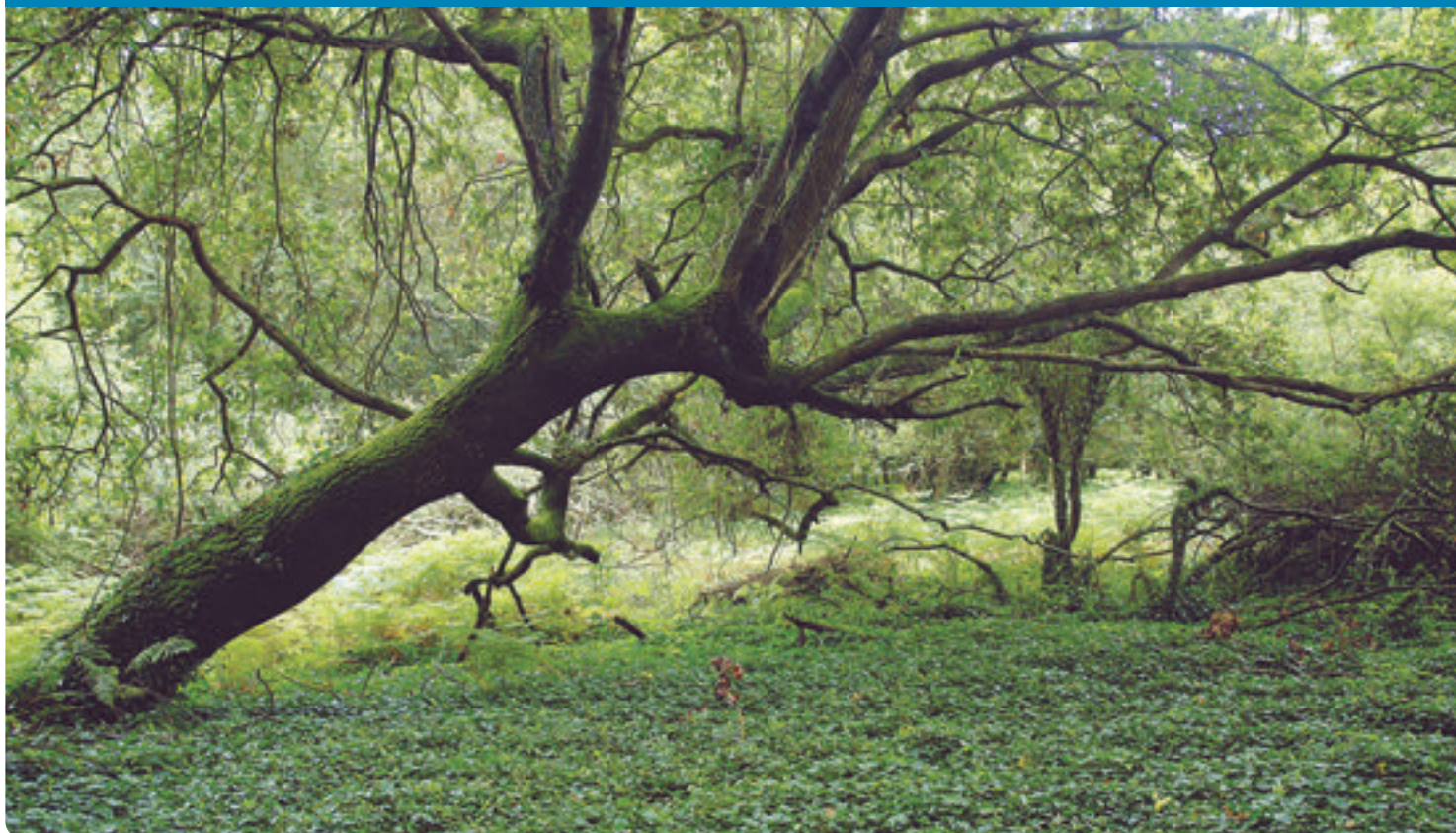

Full diocesà

3 d'abril del 2016

p5 –Celebrada la Jornada Sacerdotal de Dimarts Sant

p6 i p7 –Un nou llenguatge per a la indulgència jubilar

Corregir el qui va errat

Ens diu nostre Senyor que «si un germà peca –o sigui, falla en qualsevol cosa de moral o dignitat en el seu comportament– reprèn-lo tot sol entre vosaltres dos. Si te'n fa cas, hauràs salvat el teu germà». Amb això el Senyor ens està dient que la correcció és un bé i un servei que es fa al proïsme. Però això també implica unes regles de joc.

La primera és que, abans de corregir els propis fills o els nostres deixebles, hem d'estar molt atents nosaltres a no faltar o equivocar-nos en allò mateix que corregim als altres; i, per tant, el qui corregeix –ja es tracti d'un mestre, d'un educador i, amb major raó, d'un pare o mare de família– ha de fer-ho primer amb el propi testimo-

niatge de vida i exemple de virtut. Mai millor que en aquestes circumstàncies no hem de tenir present el savi proverbi popular que diu que «les paraules mouen, però l'exemple arrossega».

La segona regla és que, en corregir, hem de ser molt benèvol i respectuosos amb les persones, sense humiliar-les ni sufocar-les mai, i molt menys en públic. Quantes vegades un jove arriba a sofrir greus lesions en la seva psicologia i afectivitat per una educació errada! Moltes persones han quedat marcades amb greus complexos, mai superats, a causa de les humiliacions i atropellaments que van sofrir en la seva infància per part dels qui exercien l'autoritat.

«Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist»

Diumenge II de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut. (5,12-16)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. (Salm 117)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins els peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.» (1,9-11a.12-13.17-19)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de

veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. (20,19-31)

«Perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i havent cregut, tingueu vida...»

Capvespre de dubtes

Josep Molist i Rifà, prev.

El llibre dels Actes dels Apòstols presenta en resum la vida de la comunitat judeo-cristiana de Jerusalem. Encara no havien trencat el vincle amb el judaisme oficial: cada dia pujaven al temple a pregar. La segona lectura dels diumenges de Pasqua prové del llibre de la Revelació (l'Apocalipsi), que ocupa el lloc de les cartes apostòliques. Conté el missatge profètic de l'apòstol Joan, testimoni viu de l'Església perseguida a finals del segle I. Es tracta d'una exhortació a la fidelitat: L'Església és perseguida, però Crist venç. Per tant, l'Església és ja teològicament triomfant.

En aquesta darrera pàgina del relat joànic, l'autor, amb la seva pedagogia narrativa, ens mostra el desconcert del col·legi apostòlic aquell capvespre del primer diumenge després de la festa de Pasqua. Aquell que va ser traspasat a l'hora nona del divendres, quan en el temple es degollaven els anyells per a la celebració de la festa, és la nostra Pasqua. L'evangelista, però, focalitza la crisi personal de sant Tomàs, aquell «empirista crític», referent de l'escepticisme de tots els temps. L'evangelista-teòleg planteja la problemàtica sobre la peculiar i misteriosa presència de Crist ressuscitat enmig de la comunitat: Jesús és plenament corpori, però alhora està alliberat dels lligams del cos. Es tracta de la peculiar i misteriosa nova existència de Jesús. D'aquí la benaurança «feliços els qui creuran sense haver vist». Justifica la redacció de l'evangeli.

La imatge

La incredulitat de sant Tomàs (1602-03). Caravaggio. Sanssouci Picture Gallery (Potsdam).

Els cristians ens reunim, sabent que Jesús es fa present en l'assemblea. Però, de vegades, surt en nosaltres l'home positivista que, com Tomàs, es resisteix a creure. Voldríem proves i se'ns ofereixen signes. Llavors Jesucrist ens invita a experimentar el seu amor, a veure-hi amb els ulls del cor i a gustar la felicitat de creure sense veure.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

—L'Anunciació del Senyor
Isaïes 7,10-14;8,10; / Salm 39 /
Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

5 dimarts

—Sant Vicenç Ferrer, prevere
(1350-1429)
Fets 4,32-37 / Salm 92 /
Joan 3,7b-15

6 dimecres

—Sant Guillem, abat (*1202)
Fets 5,17-26 / Salm 33 /
Joan 3,16-21

7 dijous

—Sant Joan Baptista de la Salle,
prevere (1651-1719)
Fets 5,27-33 / Salm 33 /
Joan 3,31-36

8 divendres

—Sant Amanci, bisbe (*446)
Fets 5,34-42 / Salm 26 /
Joan 6,1-15

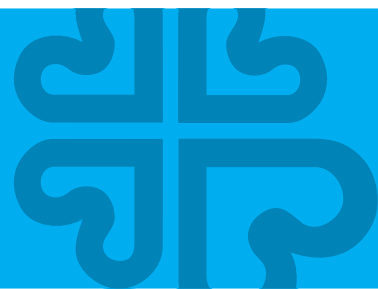
9 dissabte

—Santa Casilda, verge
Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21

10 diumenge III de Pasqua / Cicle C

—Sant Ezequiel, profeta (s.VII aC.)
—Sant Apol·loni, màrtir (*186)
Lectures: Fets 5,27b-32.40b-41 /
Salm 29 / Apocalipsi 5,11-14 /
Joan 21,1-19

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Per què 3 de cada 10 infants a Catalunya viuen en una situació de pobresa? Què fa que la renda d'una sola família a Catalunya sigui igual a la de 150.000 famílies?

Per què molts infants i famílies han de ser beneficiaris de les beques menjadors o dels menjadors socials? Per què infants i famílies s'amunteguen abandonats en els camps de refugiats a les portes de l'Europa «rica»? Què és allò que fem quan parlem de «pobresa infantil»? L'estem convertint en un tema? Estem interrogant el sentit profund del viure junts i la necessitat de construir vida en comú?

La manera de vincular-nos amb qui neix, amb qui comença a viure, ens interpel·la directament. Hi ha vincles que donen vida a la vida i n'hi ha que la redueixen, que la menyspreen. La vida només es viu amb l'altre. Amb l'altre ens afirmem, reconeixem, sentim i som «vida». Tota vida és, en ella mateixa, el do que ens és donat. L'humà és sagrat. Els infants no són pobres. Essent rics en potencialitats n'hi ha molts que no tenen oportunitats per a desenvolupar-se, que viuen situacions d'empobriment a causa d'una realitat injusta, una realitat que amenaça la seva dignitat. Quan les desigualtats socials creixen, molts infants queden al mar-

ge de les activitats extraescolars, del lleure creatiu, de la igualtat d'oportunitats i de la participació.

La crisi econòmica i financera no sols està afectant l'accés dels infants més vulnerables a un nivell de vida adequat, sinó que també afecta la seva salut mental, que ha empitjorat en els últims anys. És una crisi més profunda, una crisi d'humanitat que amaga un concepte empobrit de l'ésser humà. Constatem que, al costat d'aquesta realitat, neixen i floreixen nous gestos solidaris, veïns que ajuden veïns, joves que es comprometen, dones que volen tenir veu pròpia, noves alternatives d'economia social i solidària...

Des de l'acollença, l'acompanyament, la prevenció i la promoció volem ajudar a fer que les persones se'n surtin elles mateixes i junts recuperem una economia basada en l'ètica i en el bé comú per sobre dels interessos egoistes i corporatius. A Càritas, i a la comunitat cristiana de què formem part, estem convençuts que un altre món és possible. Probablement per tot plegat, no en serveixen de res els principis morals i les declaracions de bones intencions. Les solucions ja pensades i les retòriques. La pobresa infantil ens interpel·la i ens obliga al pensament radical del sentit i la dignitat de viure junts.

Activitats a Manresa

Taula rodona sobre «La vivència de les obres de misericòrdia a l'arxiprestat». Ho visualitzarem amb testimonis de les diverses realitats: repartiment d'aliments i atenció a les necessitats bàsiques, acolliment i pisos de pas, rober, cursos i formació, pastoral a les presons, cura i atenció als malalts... El dilluns 4 d'abril a 2/4 de 9 del vespre al Casal de l'Església podrem compartir tot això.

Presentació de La huerta de san Francisco. És el nou llibre de fra Valentí Serra de Manresa, que porta per subtítol *Los secretos de la horticultura de los conventos capuchinos*. Hi intervindran Valentí Junyent, alcalde de Manresa; Gil Parés, provincial caputxí; Ana Ortiz, d'Editorial Mediterrània; Francesc Villegas, del Centre d'Estudis del Bages. A l'església de les Caputxines de Manresa, el dissabte dia 9 a 2/4 de 7 del vespre.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí, de 10 a 12 h; tarda, de 5 a 7 h.

El ministeri sacerdotal, ministeri de misericòrdia per al món

Redacció

El proppassat Dimarts Sant el clergat diocesà es va reunir entorn del bisbe a la catedral de Vic per celebrar la Missa Crismal i la Jornada Sacerdotal en què els preveres renoven les seves promeses.

El bisbe, en la seva homilia, va fer una crida molt concreta als preveres: «Visqueu amb alegria l'Any Sant de la Misericòrdia! Que aquest temps de gràcia sigui una ocasió per a redescobrir la font del nostre ministeri a favor del poble, que no és cap altre que l'amor misericordiós de Déu. El nostre ministeri ens fa viure *in persona Christi* els sentiments, els gestos i les paraules del mateix Crist, el qual es compaïx de les persones que el cerquen».

Altres fragments de la homilia episcopal: «El nostre ministeri, en aquest any sant i sempre, ha de ser, doncs, de tendresa per a acollir els germans que porten en el seu cor les ferides del pecat i de les lluites de la vida. Dels nostres llavis han de brollar paraules de consol i de perdó. [...] Nosaltres som, doncs, hereus d'aquest passat i ens pertoca, per tant, viure el present que tenim amb passió i lluita, per tal que els qui vinguin després de nosaltres, les generacions que ens succeiran, puguin trobar la mateixa fe en Crist que nosaltres hem heretat: una fe creguda i anunciada, celebrada i viscuda amb les obres que perduren al llarg dels segles.»

25 anys de diaconat permanent

El bisbe, així mateix, va dir: «També s'escauen enguany els vint-i-cinc anys de la instauració del diaconat permanent a la nostra diòcesi, tal com ho havia disposat, a discreció dels bisbes diocesans, el Concili Vaticà II. El meu antecessor en aquesta seu, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, en data de 17 de setembre de 1991 decretà la restitució del diaconat com a grau jeràrquic independent i estable a la diòcesi de Vic i, el 28 de setembre del mateix any i en aquesta mateixa catedral, va ordenar els tres primers diaques permanents: Salvador Vilanova (a.c.s.), Esteve Badia i Antoni Monclús. Donem gràcies al Senyor pel do dels diaques permanents en aquest bisbat, que fan present el ministeri del servei en una Església tota ella servidora de Déu i dels homes.»

Bodes d'or sacerdotals. D'esquerra a dreta: P. Mateu Trenchs, Mn. Josep Ruaix, Mons. Valentí Miserachs, Mn. Josep Massana i Mn. Josep Castanyé. No hi van poder assistir Mn. Joan Raurell i Mn. Victor Castany.

D'esquerra a dreta: Mn. Antoni Monclús (bodes d'argent diaconals); Mn. Jorge Salas i Mn. Jean de Dieu Ndizeye (primer any de sacerdoci) i Mn. Pere Oliva (bodes d'argent sacerdotals). No hi va poder assistir Mn. Esteve Badia, que celebrava els 25 anys de diaconat.

La indulgència en l'Any Jubilar de la Misericòrdia

Salvador Pié i Ninot, prev.

«El Jubileu comporta també la referència a la indulgència» (*Misericordiae vultus*, 22). La doctrina de les indulgències s'inicia amb la praxi penitencial de l'Església antiga, la qual exigia que els penitents oferissin, mitjançant una dura i llarga penitència, proves palpables del seu canvi de vida. La indulgència comportava la condonació de la penitència eclesiàstica pública que s'havia de realitzar per períodes de temps parcial o total. Aquesta condonació es realitzava per mitjà de visites a basíliques —entrant per la Porta Santa—, pelegrinatges, almoines, donacions, expedicions a Terra Santa, pràctiques penitencials... Progressivament s'independitzà la concessió d'indulgències del procés penitencial per dependre del Papa. El primer Jubileu és de Bonifaci VIII en 1300. Al final de l'Edat Mitjana creixeren els abusos, durament criticats per Luter i contrarestats pel Concili de Trento, que precisà el valor salvífic de les indulgències, si bé aconsellant d'usar-les amb moderació.

PAPA FRANCESC: DOS DOCUMENTS DEL JUBILEU: LA BUTLLA DE CONVOCATÒRIA, *MISERICORDIAE VULTUS*, de l'11-4-2015, i la CARTA SOBRE EL JUBILEU DE LA MISERICÒRDIA, de l'1-9-2015, que representen una notable renovació teològica i canvi —també lingüístic!— respecte al

document de Pau VI sobre les indulgències de 1967, sintetitzat en el Catecisme, núms.1471-1479, i reprès en la butlla del Gran Jubileu del 2000 per Joan Pau II. El papa Francesc afronta de forma nova aquesta delicada qüestió en bé d'una pastoral arrelada en la Misericòrdia del Pare. Heus ací les novetats:

- 1-** Es parla de VIURE, OBTENIR I CELEBRAR LA INDULGÈNCIA, i no de «guanyar-la».
- 2-** La INDULGÈNCIA és descrita com «la misericòrdia de Déu que es transforma en INDULGÈNCIA del Pare que a través de l'Església, Esposa de Crist, arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu del pecat, HABILITANT-LO A OBRAR AMB CARITAT, a CRÉIXER EN L'AMOR més que no pas a recaure en el pecat» (butlla).
- 3-** L'objecte de la indulgència ja no és expressat amb la fórmula clàssica i actualment poc entenedora de «pena temporal», sinó que es refereix a «LES CONSEQÜÈNCIES DELS NOSTRES PECATS», ja perdonats pel sagrament de la Penitència o Reconciliació, que malgrat el perdó rebut deixen una «EMPREMTA NEGATIVA EN ELS NOSTRES COMPOR-TAMENTS I PENSAMENTS, COM UN RESIDU DEL PECAT» (butlla i carta). Sant Tomàs d'Aquino els descriu com «la taca»

i «les relíquies» que deixa el pecat.

4- No es parla de diferència entre indulgència «PARCIAL» I «TOTAL», facilitant una visió més qualitativa –«créixer més en l'amor»– i expressant sempre la INDULGÈNCIA EN SINGULAR.

5- Voler viure la INDULGÈNCIA presuposa acollir la «crida a la perfecció» (cf. Mt 5,48), ja que a més de complir els manaments es va més enllà amb les obres de misericòrdia.

6- Les pregàries pels vius i pels difunts parteixen de la comprensió de l'Església entesa, sense altres qualificacions, com a «comunió dels sants» (butlla i carta).

7- LA SEVA CELEBRACIÓ: es proposen de forma nova dos models complementaris (carta):

A- El MODEL RITUAL, el més habitual, amb tres moments:

1- «Pelegrinatge breu vers la Porta Santa –designada pel bisbe diocesà–,

com a signe del desig profund de ver-tadera conversió».

2- «Moment unit al sagrament de la Reconciliació i a la celebració de l'eucaristia amb una reflexió sobre la misericòrdia».

3- «Professió de fe i pregària pel Papa i per les seves intencions: "que porta en el cor pel bé de l'Església i del món sencer"».

B- El MODEL TESTIMONIAL, que és una forma nova!, que parteix del fet que, segons diu el papa Francesc, «cal redescobrir la riquesa de les obres de misericòrdia corporals i espirituals, donat que l'experiència de la misericòrdia, de fet, esdevé visible en el testimoni de signes concrets com Jesús mateix ens va ensenyar». D'aquí ve que «CADA COP QUE UN FIDEL VIU PERSONALMENT UNA O MÉS D'AQUESTES OBRES OBTINDRÀ CERTAMENT LA INDULGÈNCIA JUBILAR».

La Dita

«Qui escampa vents, recull tempestats»

Sebastià Codina, prev.

Les llavors de qualitat fan preveure una bona batuda... Les migrades, malament rai! Hi ha pares que s'escriuixen perquè quan era hora van donar massa corda als adolescents, fent el desentès o fent els ulls grossos. A la llarga tothom busca remeis, però aquests, els apotecaris de torn, no els tenen al mercat. Han caducat. Aleshores peten de dents; però ja és tard. Anys enrere, els trons i llamps ens malmetien les collites amb els temporals que s'esbravaven deixant els nostres pares sense pa ni crostes i amb el graner buit i ple de teranyines. Què se n'ha fet, dels trons i llamps d'abans? Un parrac de boira negra era l'avís d'un mal averany. Ai dels temporals que s'engresquen al voltant de la taula del menjador!

Glossa

La Divina Misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fou sant Joan Pau II qui va instituir per a tota l'Església que el segon diumenge de Pasqua fos anomenat també Diumenge de la Misericòrdia. En aquest diumenge es proclama el fragment de l'evangeli segons sant Joan en què Jesús, el mateix dia de Pasqua, diu als seus deixebles: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.* El fruit de la Pasqua és el perdó dels pecats. I, en el mateix text evangèlic, veiem com vuit dies després Jesús mostra a l'apòstol Tomàs, que havia dubtat de la seva resurrecció, les ferides del costat, de les mans i dels peus. El cor obert de Crist és la font de la misericòrdia. Aquesta font és inexhaurible. Qui dubti, que es deixi convidar per Jesús, com ho va fer amb Tomàs: *Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.* Perquè Crist no es cansa mai d'obrir de bat a bat la porta del seu cor per repetir que ens estima i que vol compartir amb nosaltres la seva vida (cf. Francesc, *MV*, 25).

Sant Joan Pau II fou un profeta de la misericòrdia divina. Ell, en les seves paraules i els seus gestos, manifestava la necessitat d'acollir la misericòrdia que ens ve de Déu. Del seu cor brollava la pregària «per implorar, en aquesta

hora de la història, la misericòrdia de Déu a favor de la humanitat» (*Dives in misericordia*, 15). I ell parlava d'urgència, «perquè tot el que és humà està amenaçat per un perill immens» (ibídem). Han passat més de trenta anys, però el perill que amenaça la humanitat i tota realitat humana, no sols roman, sinó que s'ha incrementat. Solament la misericòrdia divina pot alliberar-nos dels poders que volen destruir la llibertat i la dignitat humanes.

Tot just en aquest diumenge de la Misericòrdia una carmelita descalça farà el seus vots solemnes. Una filla d'aquesta diòcesi, escoltant la crida del Senyor, es vol consagrar del tot a ell, perquè el seu cor sigui sense cap fissura per a Déu. El sentit de la vida contemplativa està molt unit a la misericòrdia. Els contemplatius no sols han de demanar la misericòrdia guaridora i alliberadora, que faci del seu cor un veritable lloc on Crist es complaui, sinó que també han de ser intercessors davant de Déu perquè l'amor misericordiós es vessi abundantment en molts cors. Aquesta és la maternitat pròpia de la vida contemplativa: portar en el seu si tantes i tantes persones per les quals implora la misericòrdia divina. La pregària demanant la misericòrdia és una urgència dels nostres temps.

